

мнѣние, че Христо Ботйовъ щѣлъ да бжде „писаръ“ или „байрактаръ“ на Желю, и че тѣ двамата ходили въ Одеса прѣзъ зимата на сжщата 1867—68. година. З. Стояновъ говори на посочената подъ линия стра-ница, че Дѣдо Желю „издалъ указъ за назначението му (на Хр. Ботйовъ) бждащъ неговъ байрактаръ въ Стара Планина“, а единъ редъ по-долъ той го прави „писаръ на стария войвода“, който билъ безкниженъ, което, разбира се, не е едно и сжщо нѣщо. Вѣроятното отъ всичко това е само едно: че Ботйовъ е рѣшилъ да мине съ Желю съ опрѣдѣлена мисия, безъ да може да напусне ромжнската земя. Цѣлата зима на 1867—68. година, Ботйовъ не е прѣкаралъ въ Браила: той се движилъ до Исмаилъ при докторъ Чобановъ, който билъ тука по командировка. На една срѣща между Ботйовъ и Желю, станала въ Исмаилъ у д-ръ Ч. тѣ сж говорѣли на старата тема — за събиране чети и за заминаване въ Бѣлгария. Но за никаква Одеса не е ставало дума, нито за „писарство“ и „байрактарство“. Отъ друга страна, нито Ботйовъ, нито Желю сж могли да помислятъ за Русия: прѣди година Ботйовъ едва се укри отъ ржцѣтъ на сищицитѣ; колкото за Желю, и нему би се видѣла тѣсна Русия по простата при-чина, че неговия „джанабетликъ“ стигналъ до Тошковича и до мирната бѣлгарска колония. Веднага слѣдъ събитията прѣзъ есенъта на 1867. година двамата бунтовници не сж могли да помислятъ за гостуване въ Русия; тѣ имали причина да замръзнатъ за винаги въ Ромжния, отколкото да се подлагатъ на унижения въ Одеса, а може би, вмѣсто на бѣлгарския Балканъ, да осъмнатъ нѣкой божи день въ солницитѣ...